

bình an vui thỏa. Cuộc đời trên đất này có bao lâu, mà sao chúng ta cứ phải sống những chuỗi ngày sâu khổ, vắng tiếng cười nơi mình và nơi người. Tại sao chúng ta lại ở trong tình trạng phải mua vui để tạo được vài tiếng cười thoải mái, tổng xuất vài ưu phiền chất chứa trong tâm. Tại sao chúng ta có đồng tâm trạng với đại thi hào Nguyễn Công Trứ. Vừa vào đời đã cho ngay đời u ám.

Thoạt sinh ra thì đã khóc chớ

Trần có vui sao chẳng cười khi.

Rồi cả cuộc đời, ngắm cho kỹ:

Ba vạn sáu ngàn ngày là mấy,

Cảnh phù du trông thấy cũng nực cười.

"Nực cười", nhìn vào cuộc sống quay cuồng, nhiều lúc chúng ta cũng cảm thấy 'Làm chi những thói trẻ ranh nực cười' (Kiêu, Nguyễn Du).

Như vậy, chúng ta đành sống trọn cuộc đời "ba vạn sáu ngàn ngày" với tâm tư "nực cười" thôi sao? Không, trong muôn loài vạn vật nơi trần thế chỉ có con người là biết cười và muốn cười. Đời sống chúng ta không thể thiếu vắng nụ cười chân thành, hồn nhiên.

Đại thi hào Horage đã nói một câu rất lý thú: Có gì cấm cản cho ta vừa cười vừa nói chân lý. Tuyệt diệu. Chỉ có chân lý mới làm cho lòng vui thỏa, nở nụ cười mãn nguyện hồn nhiên. Giải bày chân lý cho người khác với cả miệng cười. Thật vậy, chỉ có chân lý mới khiến cho Quý vị an tâm, vui thỏa và mỉm cười.

Chúa Giê-xu phán: "Các người sẽ biết

5

chân lý, và chân lý sẽ buông tha các người" (Giăng 8:32). Cuộc đời chúng ta đã có những gì ràng buộc khiến chúng ta không thể cười chân thành, hồn nhiên. Cuộc đời chúng ta có cái gì thúc đẩy để chúng ta cười nhạt, cười mát, cười mỉa, cười gằn. Cái cười khiến chúng ta không vui và làm người khác phiền lòng. Chúng ta thật cần biết chân lý, cần có chân lý để nâng quyền chân lý buông tha chúng ta và chúng ta cười chân thành, hồn nhiên. Cái cười vui cho mình và phước hạnh cho người.

MỤC-SƯ PHAN THANH BÌNH

Sau khi đọc xong, nếu quý vị có thắc mắc hoặc muốn tìm hiểu thêm, xin liên lạc với chúng tôi tại:

HỘI THÁNH CỨU RỖI SALVATION VIETNAMESE BAPTIST CHURCH

Trong khuôn viên nhà thờ

Northside Baptist Church

2510 N. Glenbrook Dr., TX 75040

www.SalvationVBC.org

www.facebook.com/SalvationVBC

Quản Nhiệm: Mục sư Võ Ngọc Triển

972-900-3322 * PastorVo@SalvationVBC.org

SINH HOẠT HÀNG TUẦN

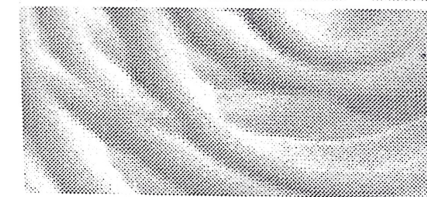
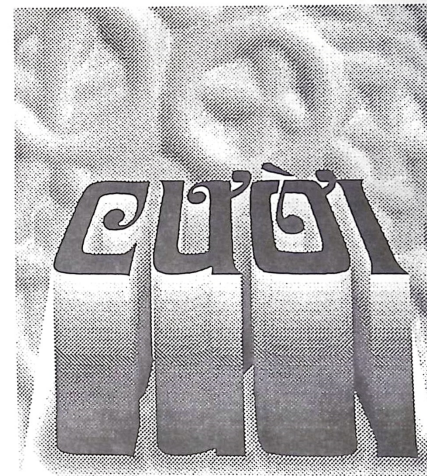
Chúa Nhật: 09:30 AM—Nghiên Cứu Kinh Thánh

Chúa Nhật: 10:30 AM—Thờ Phượng Trời

Thứ Tư 07:30 PM—Lớp ESL & Lớp Luyện Thi Quốc Tịch

Thứ Tư: 08:30 PM—Học Kinh Thánh/Câu Nguyên (Người Lớn)

Thứ Sáu: 07:00 PM—Nhóm Cầu Nguyên Tuần Hoàn (Cuối Tháng)

CƯỜI

Cụ Nguyễn Văn Vĩnh (1882-1936) nhận xét về người Việt chúng ta có cái đặc điểm "gì cũng cười". Cụ viết: "An-nam ta có một thói lạ là thế nào cũng cười. Người ta khen cũng cười, người ta chê cũng cười. Hay cũng hì, mà dở cũng hì; quấy cũng hì. Nhân rằng hì một tiếng mọi việc hết nghiêm trang".

Có vị nha sĩ đồng ý với cụ Nguyễn Văn Vĩnh nên giới thiệu với đồng hương nghề nghiệp mình là "chăm sóc nụ cười của quý vị", nói đến cái công việc chữa răng, trám răng, niềng răng, đánh bóng răng, để quý đồng hương "gì cũng cười".

Chụp hình lưu niệm cái vui thì nhất định nhờ vào cái miệng. Cười không nổi để có cái vui giả tạo thì đành nói tiếng "chỉ" cho mép nhếch, răng hở như đang cười vậy.

Lượn về cái cười theo thẩm mỹ, âm thanh, âm sắc, cường độ, giá trị, tâm lý thì thực phức tạp. Cười thẩm mỹ thì có nụ cười danh họa Mona Lisa của họa sĩ tài danh Leonardo De Vinci ở thế kỷ thứ 15 vẫn đứng hàng đầu. Về tiếng cười thì cứ nghe âm mà đặt: cười ha hả, cười khì khì, hì hì, hềnh hềch, khanh khách, khúc khích hay sảng sặc. Người ta cũng theo hình thể miệng cười mà đặt tên: cười mỉm chi, cười chúm chím, cười noén, cười nụ, cười nửa miệng, cười toét. Chẳng những vậy thôi, theo dáng điệu của người cười mà có: cười lăn lộn, cười rũ,

②

cười bò, cười ngật nghẹo. Song cái cười khó diễn tả nhất có lẽ cười duyên. Danh hề Văn Chung thì tự đặt cho mình ba loại cười với âm điệu và cường độ khác nhau, tuy cùng một mẫu số chung "cười dê". Về giá trị miệng cười "nhất tiểu thiên kim" thì chẳng biết thuộc về ai. Song năng lực cười đến "khuyên nước" thì thi hào Lý Bạch đã dành cho mỹ nữ Dương Quý Phi của vua Đường Minh Hoàng ở Trung Hoa.

'Danh hoa khuyên quốc lương tương hoan,

Thường đắc quân vương đối tiểu kịan'

"Danh hoa nghiêng nước sánh đôi vui,

Đê xứng quân vương một nụ cười"

Cười theo tâm lý học thì khá rắc rối. Theo Krestschmer thì tại dáng người. Người nở bệ ngang hơn bệ cao, mặt tròn trịa, bụng nở nang thì hay cười. Theo Jung thì người hướng ngoại hay cười. Theo Sheldon thì người nội tạng ưu thế hay cười. Chẳng biết vị nào đúng. Theo cụ Nguyễn Văn Vĩnh thì cứ là người Việt Nam thì hay cười, chẳng biết có đúng không. Song hầu hết các nhà tâm lý đều đồng ý, con người cười chân chính, tự nhiên ở trong trạng thái tình cảm vui vẻ. Cười với người bày tỏ ước vọng cảm thông, chia sẻ, cộng hưởng. Cười để gây thiện cảm và chiếm thiện cảm của người. Cái cười này chắc chắn không phải loại cười mà cụ Nguyễn Văn Vĩnh, "xét ra cái cười của ta nhiều khi có cái vô tình độc ác; có cách lão xược khinh người, có câu chữ người ta; có nghĩa yên trí không phải nghe hết lời người ta mà đã dèm trước ý tưởng người ta; không phải nhìn kỹ việc người ta làm mà đã

③

chê sắn công cuộc người ta". Đến nỗi nghe tiếng "cười hì" mà "phát tức".

Con người muốn có một tâm hồn bình an, sống trong trạng thái vui vẻ hầu có thể cất tiếng cười. Con người ta thêm cười nhưng không cười nổi. Muốn cười phải được người ta chọc cười và phải chọc đúng sở thích mới cười. Vì cố đó, những nhà tâm lý rất lưu tâm đến vấn đề cười của người ta. Cứ xem đa số quần chúng thích cười về vấn đề gì thì biết ngay tình trạng đạo đức xã hội lên xuống thế nào.

Con người thêm cười vì chỉ có cười mới cảm thấy đời vui sống với mình với người. Chamfort cho rằng: Trong tất cả mọi ngày, ngày nào mà ta không cười là coi như ngày đó hỏng. La Bruyère lại còn sợ không kịp cười thì đã chết nên khuyên mọi người: Hãy cười trước khi được hạnh phúc, kẻo chết mà chưa kịp cười. Không biết danh nhân nào đã nói một câu rất thú vị: Khi ta ra đời, mọi người chung quanh ta đều cười, chỉ riêng ta khóc. Sống thế nào, để khi ta lìa đời, mọi người chung quanh ta đều khóc, chỉ riêng ta mỉm cười. Chết cũng mong được cười và tiếp tục "ngâm cười nơi chín suối".

Con người thêm cười chân thành, tự nhiên như trẻ thơ cười cách hồn nhiên, nhưng nào cười nổi. Thật ra mỗi ngày chúng ta đều có dịp để cười, song phần nhiều cười nhạt, cười gượng, cười gộp, cười trừ; đôi khi cười mát, cười khẩy, cười gằn; thỉnh thoảng lại cười nham nhở.

Tại sao chúng ta đánh mất cái cười chân thành, hồn nhiên phát xuất từ tấm lòng

④